

**R. P. Francisci De Oviedo Madritani, Societatis Iesv,
Theologiæ Professoris, Cursus Philosophicus**

Oviedo, Francisco de

Lvgdvni, M.DC.LI.

§. 2. De formis substantialibus iudicium fero.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95503](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95503)

de subiecto inhaesionis eodem modo intellige de subiecto informationis, eadem enim est ratio de utroque.

7 Dices materiam primam esse capacem recipiendi duplicem formam simul, & terminandi utriusque vnionem supernaturaliter, non verò naturaliter. Contrà: illud naturaliter vel supernaturaliter, vel se tenet intrinsecè ex parte potentiae materiae, vel tantum extrinsecè, quia licet potentia ad similitudinem horum actuum ex se naturalis est, dicitur extrinsecè supernaturalis, quia illorum similitudo propter contrarietatem, seu oppositionem actuum erit supernaturalis. Primum dici nequit, quia naturalitas, & supernaturalitas non potest eidem entitati intrinsecè euenire: sed materia prima est vna entitas simplex, & indiuisibilis: ergo non potest illi naturalitas & supernaturalitas conuenire, neque potest habere potentiam intrinsecè supernaturalem recipiendi formas, cum hæc debeat esse identificata cum sua naturali entitate, & nihil supernaturale possit identificari cum entitate naturali. Si dicas illam supernaturalitatem esse extrinsecam materiae, tecum sentio: sed in hoc sensu cum dicitur materia non potest recipere duplicem formam naturaliter, quam poterit supernaturaliter recipere, impotentia recipiendi naturaliter illas formas non est intrinseca materiae, sed extrinseca, quia tantum dicit nullum agens naturale posse illas simul conseruare in eadem materia propter impossibilitatem, quam ex se habent formas, non quia ipsa materia ex se virtutem non habeat, quia si agenti naturali virtus actiua superueniret ad conseruandam simul utramque formam in eadem materia non obstante oppositione ipsarum, materia prima intrinsecè inuariata absque vlla eleuatione naturaliter utramque formam reciperet, ac proinde in hoc sensu idem est dicere materiam primam non posse recipere duas formas simul, ac dicere me non posse ditari ab homine paupere, quod non est me habere aliquam incapacitatem recipiendi diuitias, sed pauperem non habere facultatem illas mihi tribuendi.

8 Iuxta hanc doctrinam intelliges hanc esse optimam consequentiam, materia prima non potest recipere hanc formam, vel simul duplicem aliam naturaliter: ergo neque supernaturaliter, si illud non potest se teneat ex parte materiae, & non ex parte agentis connotati per illam particulam naturaliter. Vnde cum dicimus animum rationalis non potest naturaliter recipere gratiam, tantum intendimus significare nullum esse agens naturale, quod possit gratiam habitualement in animo rationali producere, ex quo prouenit animum rationale non posse ab agente naturali gratiam recipere, sed necessariò illam recepturum (casu quo illam recipiat) ab agenti supernaturali per receptionem supernaturalem ratione agentis, à quo procedit, non verò intendimus significare animum rationale ex se habere aliquam incapacitatem intrinsecam, vel aliquem defectum circa id, quod præcisè ex parte subiecti requiritur, quod debeat suppleri à Deo ad receptionem gratiae supernaturalis, quia animus rationalis etiam ex se gratiam supernaturalem non exigit, illam poterit recipere per suammet entitatem, & virtutem intrinsecè naturalem, si Deus velit gratiam aliàs indebitam supernaturaliter illi infundere. Semper tamen dicitur animum rationale supernaturaliter gratiam recipere, & numquam naturaliter, quia semper illius receptio connotat agens supernaturale, & ratione termini intrinsecè est supernaturalis, etiam si ex parte subiecti, in quo recipitur nullam supponat virtutem supernaturalem, ad hoc enim ut receptio absolute sit supernaturalis non requiritur terminum recipere per potentiam passiuam supernaturalem, sed sufficit ab agenti supernaturali procedere.

9 Statuo secundò. Si repugnantia naturalis, propter quam idem subiectum non possit recipere simul duplicem formam, vel utraque simul informari, procedat tantum ex mutua utriusque pugna, vel ex contrarietate dispositionum, quas supponunt, poterit Deus supernaturaliter utraque formam in eodem subiecto informationis, & receptionis copulare. Ratio est facilis. Vna forma tantum expellit aliam quatenus petit, ut Deus subtrahat concursum, quo illam conseruabat, sed supposita quacumque exigentia subtractionis concursus, potest Deus illam non subtrahere: ergo supposita forma exigente corruptionem alterius poterit Deus alterum, cuius hæc corruptionem exigebat conseruare: exigentia enim causae corruptionem exigebat cogere Deum ad illud, quod exigitur præstandum, ita

ut non possit causae exigenti non annuere: ergo quando repugnantia oritur præcisè ex pugna formarum poterit vnicui à Deo: quando oritur ex impossibilitate dispositionum facilius res componi poterit, quia sicut Deus formas substantiales inter se pugnantibus potest in eodem subiecto continere, eodem modo poterit formas accidentales, seu dispositiones ad duplicem formam inter se impossibiles in eodem subiecto conseruare, sicut conseruat plures praesentias, quas habet Christus Dominus in Eucharistia, quarum quaelibet cum altera habet naturalem impossibilitatem: ergo simul conseruatis dispositionibus ad utramque formam iam ex hoc capite formarum similes non repugnaret. Demum potest Deus formam substantialem absque vlla dispositione saltem supernaturaliter conseruare: ergo etiam in eodem subiecto non possent componi dispositiones ad duplicem formam (quod facile posset defendere, si diceret quamlibet formam substantialem supponere tamquam propriam dispositionem carentiam dispositionum ad aliam, de quo modò nihil trado) ex hoc capite non repugnaret respectu omnipotentiae similes formarum in eodem subiecto.

Obiic. Vna forma expellit aliam per informationem: ergo posita informatione non potest illam non expellere. sicut posita actione, per quam effectus producitur implicat non produci. Distinguo amecedens: vna forma expellit aliam per informationem in actu primo, concedo: in actu secundo, nego. hoc est forma alterius expultrix per informationem exigit à Deo, ut Deus subtrahat concursum, quo subtrahito non erit inimica forma, cuius non esse machinatur, & hoc voco expellere in actu primo, hoc est intendere in expulsiōnem, seu in non vñe formæ expellendæ; expulsio tamen tantum contingit quando Deus ad exigentiam formæ informantis subtrahit concursum, quo formam antiquam conseruabat, quæ subtrahitio est casualitas non esse formæ antiquæ, & dicitur expulsio, quando contingit ad exigentiam formæ introductæ, quæ non expellitur physicè, sed moraliter media voluntate Dei per subtractionem concursus, quo Deus antiquam formam conseruabat, de quo latè punct. 3 §. 2.

Obiic. secundò. Deus non potest facere ut forma, quæ ex se est naturaliter impossibilis cum alia, compossibilis fiat supernaturaliter, quia compossibilitas, & impossibilitas identificantur cum entitate formarum, & eisdem permanentibus semper remanent cum eadem compossibilitate, vel impossibilitate. Respondeo de compossibilitate intrinseca rectè probare argumentum, me tamen non afferere Deum posse facere compossibiles intrinsecè duas formas ex se impossibiles, quia etiam si Deus illas conseruet in eodem subiecto adhuc remanent impossibiles, quia utraque remanet cum exigentia ad corruptionem alterius, in qua impossibilitas consistit, non enim requiritur ad hoc ut formæ sint impossibiles, ut non coniungantur, neque ut non possint absolute coniungi, sed ne possint coniungi absque repugnantia utriusque, contra quam agens utramque conseruabit, quia etiam quando sunt simul mutuo, illarum quaelibet exigit non esse alterius in eodem subiecto.

Statuo vltimò: Quando materiam non posse recipere naturaliter hanc formam, vel duplicem illam simul, tantum prouenit ex defectu virtutis agentis, supernaturaliter poterit vniam, vel duplicem formam recipere, quia nullus effectus repugnat produci à Deo ex defectu virtutis Dei, ergo effectus in quo producendo nulla potest inueniri repugnantia præter defectum virtutis productiue poterit produci à Deo, cuius virtus est infinita, & se extendit ad omnia, quæ ex alio capite non implicant.

§. II.

De formis substantialibus indicium fero.

13 Pater Vasquez 3 part. disput. 29. cap. 4. num. 23. cum Capreol. in 1. distinct. 17. quæst. 2. & aliis Thomistis negat posse materiam adhuc supernaturaliter plures formas substantiales recipere. Affirmat P. Suarez in Metaph. disp. 15. sect. 10. num. 6. P. Fonseca 5. Metaph. cap. 4. quæst. 4. sect. 5. ad 3. P. Rub. 2. Physic. tractat. de forma. P. Hurt. disp. 4. sect. 3. num. 39. Præmissa semper distinctione subiecti inhaesionis, & informationis aliquibus conclusionibus meam sententiam aperiam.

14 PRIMA CONCLUSIO. Possibilis est materia ex se capax recipiendi

recipiendi duplicem formam substantialem media inhesionē, & media informatione, etiam si formae secundum se sint incompōsibiles. Ex hoc inferitur consequenter ad dicta §. praecedenti, praecipue num. 7. posse de potentia Dei absolutā duplicem formam informare simul talem materiam, & recipi in illa de potentia Dei absoluta. Hanc conclusionem recte probant rationes à Suar. adductae pro sua sententia, quarum praecipua est, nullam sequi contradictionem ex exigentia talis materiae, & ex similitudine receptionum, & informationum in illa; non enim vna forma esset de essentia alterius, neque vna forma pertineret ad essentiam compositi, quod altera constitueret, quod sic ostendo. Demus vnam esse formam ligni, alteram formam auri, neque aurum esset lignum, neque lignum aurum, quia neutrum alterius formam includeret: lignum enim, etsi materiam auri includeret, aurum non esset, quia aurum non tantum dicit materiam, sed essentialiter includit formam. Idem dico de auro, quod materiam ligni includeret, non tamen esset lignum. Verum est illa duo composita non distinguenda adequatē, quia habent eandem numero materiam, quod nullum est inconueniens, quia sicut composita accidentalibus, quorum subiectum est idem, & maior in modo significandi, quia composita accidentalibus cum tantum dicant in recto subiectum, & non formam, si subiectum est idem, totum quod dicunt in recto est idem, & ideo possunt per dicitur, & dici, *album est dulce*, composita verò substantiales cum dicant aequē in recto materiam, & formam, etiam si habent eandem materiam communem, non habent commune totum id, quod dicunt in recto, & ita non possunt mutuò praedicari, neque dici *aurum est lignum*, vel *lignum est aurum*, ratione subiecti communis.

15 SECUNDA CONCLUSIO. Materia illa, de qua loquuti sumus conclusionē praecedenti, duplicem illam formam recipere per potentiam naturalem, & ratione illius potentia non diceretur supernaturalis. Hae conclusio constat ex dictis supra, ubi probati hanc illationem esse legitimam: materia ex se non potest recipere duplicem formam substantialem naturaliter: ergo neque supernaturaliter poterit illas recipere: ergo ab opposito consequens valebit ad oppositum antecedens: materia prima recipit supernaturaliter duplicem formam: ergo quatenus est ex se per potentiam naturalem, & per suam entitatem potest utramque recipere. Extrinsecè materia dicitur supernaturaliter recipere formas, quia receptio supernaturalis erit non ratione materiae, sed ratione formarum incompōsibilium, quas nullum agens naturale potest simul in eadem materia conferre, & non possit dici materiam naturaliter recipere tales formas, quia ut ita diceretur illas recipere necessum erat receptionem ex omni capite esse naturalem, & non sufficere illam exerceri per potentiam passivam naturalem, & ex hac non esse supernaturalem, sicuti dici nequit animam rationalem naturaliter gratiam recipere, etiam si receptio supernaturalis non sit ratione subiecti recipientis, & hoc secundum se, & secundum suam virtutem receptionem cum illo identificatam intrinsecè sit naturale.

16 TERTIA CONCLUSIO. Potest dari materia potens ex se terminare duplicem vnionem, ex cuius potentia non possunt simul educi formae illae, quae eidem possunt vniri. Prior pars conclusionis in conclusione 1. continetur. Posterior probatur: posse terminare vnionem ad formam, & posse illam recipere, in aliqua materia possunt realiter separari, sicuti de facto separantur in materia, quae modo est respectu animae rationalis, cuius vnionem potest terminare, etsi non possit illam recipere: ergo ex eo quod materia possit vniri simul duplici formae non inferitur posse utramque recipere: ergo potest dari materia, quae possit vniri sibi formam, quam recipere non potest. Deinde nulla est repugnantia in eo, quod detur talis materia: ergo poterit dari. Idem dico de modis vnionum qui possunt esse informationes materiae, & non educi ex illa, sed ex forma, vel creati à Deo, modus enim vnionis non essentialiter dependet à materia tanquam à subiecto inhesionis, imò si hic, qui de facto datur dependet et per se ipsum, non implicaret dari modum alium, qui posset creati sine dependentia à materia tanquam à subiecto inhesionis.

17 QUARTA CONCLUSIO. Materia, quae de facto datur non potest esse subiectum inhesionis, seu causa materialis duplicis formae substantialis, neque duplicis modi vnionis adhuc de potentia Dei absoluta. Adhuc P. Vasquez in hac conclusione, quam ratione euidenti probare non praesumo, sed tantum probabili coniectura, quam expono: Materia prima non habet capacitatem sustentandi duas formas simul, ergo neque supernaturaliter poterit illas recipere. Consequentia ex iam dictis legitima est, antecedens probō: nullum est fundamentum adtribuendam materiae hanc virtutem recipiendi duas formas simul: ergo non est tribuenda. Probo antecedens: ex eo quod materia possit successivè recipere, non inferitur posse simul, quia maior virtus requiritur ad sustentandam simul duplicem formam, quam successivè, sicuti ex parte efficientis maior virtus requiritur ad producendum simul duplicem effectum, quam successivè: ergo nullum est fundamentum quod hanc virtutem in materia suadeat, quia si aliquid esset, deberet sumi ex virtute, quam habet ad recipiendas successivè plures formas. Consequentiam prioris enthymematis probō: quia sicut iuxta bonam Philosophiam non sunt multiplicandae entitates sine fundamento, sic in eadē entitate non sunt virtutes multiplicandae, neque eadem est extendenda sine positio fundamenti circa effectus, qui maiorem virtutem exigunt, aliās possum ego dicere mulcam habere virtutē inchoatam ad producendum Angelum, & alia similia sine fundamento confingere.

Obiicit. Plures esse virtutes ad cuius cognitionem fundamentum non habemus: ergo ex eo quod non inueniamus fundamentum, non debemus negare virtutem occultam, cuius fundamentum forsitan nos ignoramus. Resp. admissio antecedenti negando consequentiam, quia licet haec regula non apparet fundamentum, ex quo haec virtus nobis innotescat: ergo non est, non sit infallibilis, imò certum sit aliquando deficere, tamen ut plurimum est vera, & hic, & nunc moraliter certa; nos autem ubi demonstrationem non habemus prudenter iudicamus iuxta communiter accidentia, quia iuxta hunc modum est minus errandi periculum, quam si absolute virtutes sine fundamento concederemus, neque quia aliquando deficiat illa regula, cum ut plurimum vera existat, debemus iudicium suspendere, aliās plurimas quaestiones indecisae remanerent, sed prudentia censetur, hic & nunc contingere, quod communiter accidere solet, & non quod raro euenit, licet posse aliter rem se habere aliquam formidinem pariat assensui, sine qua non ego conclusionem praecedentem trado.

18 QUINTA CONCLUSIO. Materia prima quae de facto datur potest vniri duplici formae, dummodo non ultra vniam formam, & vnicum modum vnionis ex illo educatur. Posituum huius conclusionis docuit Soar. cum aliis, quos cum illo retuli, qui sine distinctione inter vnionem, & inhesionem docent materiam primam posse habere multiplicem formam. Negativum docet Vasquez, & probatum est concl. praecedenti, utrumque & praecipue positivum quod probatum non est ostendo ex principiis Patris Vasquez disp. 29. citata num. 25. & ex doctrina Caiet. ibi relati, quam ipse Vasquez approbat. Refert citato loco sapientissimus Pater Caietanum concedentem Scoto effectum non posse dependere à duplici causa totali, & aliter inde non sequi eandem naturam non posse à pluribus personis terminari, eo quod diuerso modo dependeat natura à suppositis alienis, quam effectus à causa efficiēti, natura enim à supposito, à quo terminatur, potius pendet instar relatiui, quam sicut effectus ab efficienti, quare sicut relatio potest esse ad plures terminos, ita etiam eadem natura posset à pluribus personis terminari. Hae sunt Caietani verba ex Vasquez translata. Deinde in confirmationem huius doctrinae sic scribit Vasquez: *Natura ita terminatur ab una persona aliena ut solum terminetur tanquam à totali termino secundum entitatem, hoc est, ita terminatur ab una persona ut in sola illa possit esse, & ab ea sustentari, & hac sola ratione tanquam à termino totali terminatur; at verò quia non terminatur omni modo, quo terminari posset, siquidem ipsa terminari potest diuerso quodam modo à qualibet persona diuina seorsim, ideo dum terminatur ab una non habet explicitam capacitatem, quā posset ab alia terminari.* Postea latè tradit rationem, propter quam effectus non possit dependere à duplici efficiente, videlicet quia ab hoc accipit esse, & isto accepto, non habet quid ab alio accipiat, at verò terminata ab vna subsistentia non accipit esse

esse ab illa, sed quamdam terminationem, propter quod potest terminari, ab alia, & aliam accipere terminationem. Ex his principiis sic arguo. Casu quo forma, & modus vnionis creentur, materia prima tantum se habet per modum puri termini respectu formæ, & modi vnionis, ergo poterit terminare multiplicem vnionem. Probo ex doctrina, quam supra ex Valquo retuli: tunc materia prima non acciperet esse à forma neque illi daret esse, quia supponimus creari formam, & modum vnionis: ergo posset aliam vnionem ad formam aliam terminare. Probo consequentiam: natura potest terminari pluribus suppositis, seu subsistentiis, quia tantum se habet vt terminus subsistentiarum, non vt causa, neque vt effectus: sed si vniones, & formæ creentur, materia tantum se habebit, vt terminus vnionum ad formas, non vt causa, neque vt effectus illarum: ergo poterit pluribus vnionibus terminari.

20 Rationem à priori huius conclusionis accipe. Non maior, sed eadem omnino virtus requiritur ad terminandam duplicem vnionem ad formas distinctas simul, & ad terminandas easdem vniones successiue: ergo materia, quæ potest terminare successiue potest vtramque simul terminare. Antecedens probo: terminus vt terminus non est causa, sed tantum per suam entitatem terminat vniones productas ab aliis causis. Vnde terminare vniam vnionem dicit suam entitatem & vnionem productam ab alia causa, terminare duplicem vnionem, dicit eandem omnino entitatem ex parte materiæ, & duplicem vnionem productam aliunde: ergo vno, quæ additur quando materia terminat vnionem non oritur ex ipsa materia: ergo siue materia terminet vniam vnionem, siue duplicem, nihil additur ex parte materiæ, neque illi intrinsecum, neque extrinsecum ortum ab ipsa materia, neque nonum exercet influxum, sed tantum supponitur ex parte materiæ entitas capax terminandi quamlibet ex illis vnionibus sine aliquo influxu orto ab illa: ergo non maior virtus requiritur ad terminandam duplicem vnionem simul, quam successiue: ergo materia, quæ potest terminare successiue duplicem vnionem, poterit simul vtramque terminare. Hinc clarè deprehendes distinctionem inter terminationem duplicis vnionis ad duplicem formam, & duplicem receptionem earundem vnionum, vel formarum. Quando recipitur duplex forma, vel duplex vnio in materia datur duplex receptio, vtraque orta ex materiæ visceribus & ex virtute illius tanquam ex causa, quapropter maior virtus requiritur ex parte materiæ, sicut ex parte cuiuslibet causæ, vt simul duplicem edat causalitatem, circa quas conatum adhibet, & exercitium virtutis causatiuæ; quando vero materia terminat duplicem vnionem, creatam ad duplicem formam etiam creatam, nihil reperitur ortum ex visceribus materiæ, in quo cauendo suam exerceat virtutem, ac proinde non maior virtus requiritur ad terminandam simul illam duplicem vnionem, quam illa quæ requiritur ad successiue vtramque terminandam.

21 Obiic. Potest Deus creare materiam, quæ sit potens terminare successiue duplicem vnionem, & non simul: ergo maior virtus requiritur ad terminandam duplicem vnionem simul, quam ad eandem successiue terminandam. Resp. negando antecedens propter rationem iam datam, quia terminus per puram terminationem, nihil præstat, in quo possit suam infundere virtutem, neque materia dum terminat ponit aliquem conatum, neque influxum, vt actu terminet, sicut ponit efficiens, vel ipsa poneret ad recipiendam vnionem. Et sicut Deus non potest producere albedinem potentem terminare successiue visionem hominis, & equi, & impotentem vtramque simul terminare, ita neque materiam quæ possit successiue, & non simul duplicem terminare vnionem, non enim maiorem influxum præstat materia in vniones præcisè quatenus illas terminat, quam albedo in visiones, tam enim materia, quam albedo se habent respectu vnionum, & visionum, vt purè terminos in nullo genere causæ influentes in vniones, & visiones, quas terminant, neque refert materiam esse terminum intrinsecum vnionis, & albedinem terminum extrinsecum visionis, quia ratio intrinseci, vel extrinseci nullam dicit causalitatem, nullumque influxum.

22 **SEXTA CONCLUSIO.** In tota latitudine formarum possibilem nonnullæ erunt formæ substantiales, quæ absque aliqua ipsarum repugnantia possint informare eandem materiam quin vna petat expulsionem alterius. Hanc conclusionem tradidit recens quidam de formis diuersæ spe-

ciei, quam impugnât in formis eiusdem speciei: ego verò de omnibus idem fero iudicium. Ratio est: de conceptu quidditatiuo formæ substantialis abstrahentis ab existentibus, & possibilebus non est impossibilitas cum aliis formis eiusdem, vel diuersæ speciei, neque prædicatum aliquod, quod per locum intrinsecum connexionem habeat cum hac impossibilitate: ergo possibile sunt formæ, quæ illa careant. Secundò nulla inuenitur repugnantia in his formis, imò neque ratio aliqua, quæ suadeat formas omnes esse impossibiles, cum illam impossibilitatem solam nos docuerit experientia, quam de formis purè possibilebus non habuimus. Possent hæc formæ ex se immediatè non compossibiles præcipuè si specie differrent, esse impossibiles ratione dispositionum, quas supponerent, possent etiam dispositiones non impossibiles secum asserre, & in hoc casu simultanea informatio, & receptio plurium formarum in eadem materia ex omni capite esset naturalis, quia ex parte materiæ supernaturalis non esset, quia iam probaui concl. i. posse dari materiam ex se naturaliter potentem plures formas sibi vnire, & recipere, neque ex parte formarum, neque dispositionum, quæ amico foedere possent in idem subiectum conuenire, neque ratione agentium, quia vt dicebam num. 12. simultas formarum, quarum quælibet potest ab agenti naturali produci ratione agentium præcisè supernaturalis non eaderet; in reliquis autem euentibus quando ex aliquo capite simultas non potest naturaliter contingere etfi ex aliis capitibus naturaliter non repugnaret: verbi gratia, cum materia ex se potens terminare vnionem duplicis formæ impossibilis, vtramque de facto simul terminaret, illa simultas absolutè supernaturalis dicenda esset non ratione materiæ, sed ratione formarum ex se impossibilium.

23 Obiic. Materia prima semper est sufficienter informata vniuocà formâ adæquatâ: ergo non indiget aliâ formâ: ergo superflua erit illi informatio illius formæ. Confirmatur: materia prima ideo recipit formam, quia indiget illa, sed non potest indigere duplici formâ: ergo non potest illam recipere. Resp. materiam primam sufficienter informari vnica formâ, ex quo infertur aliam non esse illi necessariam, non tamen infertur esse superfluum, plura enim, quæ necessaria non sunt, valde vtilia existunt, lux enim acri non est necessaria, non tamen illi superflua est. Secundò etiam si secunda forma nullam materiæ vtilitatem asserret, esset necessaria composito, quod constituit, & ex hoc capite non inutilis esset, neque superflua, neque ex hoc capite repugnaret, id enim inutile, & superfluum dicitur absolutè quod omni vtilitate caret, non quod vni, vel alteri entitati non vtile est. Ad confirmationem Respondeo dato materiam vniam recipere formam, quia illa indiget, & concessio, quod aliâ non indigeat, negando, non posse recipere aliam, non enim rectè infertur, materia recipit hanc formam, quia indiget illâ: ergo non potest recipere aliam, quâ non indiget, potest enim recipere vniam formam propter indigentiam, & aliam propter potentiam, seu indifferentiam, quam habet ad illam, sicut acri recipit proprias qualitates, quia indiget illis, & recipit lucem, quâ non indiget, quia capax est recipiendi illam.

§. III.

De formis accidentalibus iudicium fertur.

24 **P**lures formas accidentales inter se disparatas posse simul reperiri in eodem subiecto media inhesionem & media informatione sensibus percipimus, sentimus enim albedinem, dulcedinem, & præsentiam in eodem subiecto. Formas contrarias, verbi gratia calorem, & frigiditatem esse impossibiles, & mutuò se expellere suadet experientia. Hanc impossibilitatem in naturam formarum ferè omnes reducant, ex eo enim quod disponent ad formas inter se immediatè oppositas, talem naturam fortiuntur, vt eandem impossibilitatem inter se æmulentur, quam formæ, ad quas disponent, sortiuntur. Formas adæquatas eiusdem speciei, & eiusdem omnino rationis esse etiam impossibiles monstrat experientia, non enim possum ego habere duplicem præsentiam, duplicem quantitatem, aliavè huiusmodi accidentia. Nonnulli reuunt concedere has formas ex natura sua esse impossibiles per oppositionem aliquam, quam inter se habeant, & asserunt totam illarum impossibilitatem oriri ex inca pacitate